

[Ellefsen]

arbejde, som eksisterer, og som mange færinger med mig meget gerne ser fortsat.

For mig at se er det meget vigtigt, at den danske regering og det danske folketing fortsat og måske særlig i forbindelse med forhandlingerne med EF er opmærksomme på, i hvilket omfang man i forvejen var og er bundet af vor samarbejdsaftale af 1948 mellem Danmark og Færøerne.

Jørgen Jensen (DKP):

Hr. Melchior frydede sig så meget over hr. Johan Niensens tale, at han var ked af, at han skulle på talerstolen. Jeg kan ikke sige, at jeg frydede mig over hr. Melchior's tale. Jeg vil ærlig talt sige, at når der bliver sagt her, at kommunisterne kaster skarn på samfundet, så er det ikke rigtigt. Men jeg synes også, det er uhyrligt, at man her står og siger, at vi aldrig har haft det så godt i Danmark, som vi har det nu. Man glemmer helt, at vi har 160.000 arbejdsløse. Man glemmer helt, at også centrum-demokraterne var med til som begrundelse for de indgreb, der fandt sted i august-september måned, at true med, at vi kunne få 200.000 arbejdsløse. Der er sikkert dem, som har beriget sig på den situation, vi har, men der er også mange, der frygter morgendagen, fordi arbejdsløsheden står som en konkret trussel for dem. Derfor er det vel også rigtigt lige at trække op endnu en gang den situation, som er skabt for dansk fagbevægelse på grund af de stadige politiske overgreb på arbejderklassen, også på grund af den indkomstpølitik, som man kalder det for, som er gennemført af regeringen efter de borgerlige partiers diktat. Der er skabt en situation, hvor arbejderklassen alene skal bære byrden af den krise, vi er i, medens arbejdsgivere og storkapital økonomisk og socialt styrker deres stilling. Det er en kendsgerning, som det også er trukket frem heroppe allerede, at reallønnen vil falde, og så kan man diskutere, om det er 6, 8 eller 10 pct. Det politisk konstruerede grundlag for indgrebene mod telegrafisterne og sømandsforbundet i deres kamp for bedre overenskomster og også den af justitsministeren rejste kriminalsag mod tillidsmændene på Berlingske Tidende er alt sammen et klart udtryk for, hvilke midler man vil anvende for at bremse fagbevægelsen og arbejdspladserne i deres kamp.

Her vil jeg også godt rette et spørgsmål til statsministeren. Sagen mod tillidsmændene på BT er en politisk sag, den er rejst af justitsministeren med en politisk begrundelse, og når statsadvokaten søger at bremse forsvaret og afviser, at det er en politisk sag, er det så et arbejde, der er bestilt af regeringen? Er det en henstilling, statsadvokaten har fået om at begrænse forsvareren i hans forsvar af de tillidsmænd, man her har rejst sag imod? Jeg skal understrege, at der i fagbevægelsen er skabt en hævdvunden ret til at benytte de midler, man benyttede fra tillidsmændenes side. Der er da også senere fra andre forbund benyttet akkurat de samme midler, blot er vi i den situation, at her har man ført det ud i livet. I BT-sagen nåede man ikke at gøre det, som man beskyldte tillidsmændene for at de ville gøre. Jeg har heller aldrig oplevet, at regeringen har søgt at rejse sag mod de arbejdsgivere, som hænger arbejdere ud, der f. eks. har været for aggressive eller har rejst krav om blot at få opfyldt det, de har ret til ifølge lov og overenskomster.

Den såkaldt frie forhandlingsret, som altid har været begrænset af ejendomsrettens muligheder for at lukke virksomheder, for at afskedige arbejdere, har vi også noteret nu er direkte fejlet til side gennem de politiske indgreb, som har fundet sted. Ingen arbejder tror længere på den frie overenskomstforhandlings muligheder ved de store, samlede overenskomstforhandlinger. Værre er det, at arbejdsgiverne kan føle sig trygge.

I oplægget til det nylig afsluttede forlig taler man om en fastholdelse af indkomstpølitikken også efter 1979, hvilket kun kan tages som en forsikring til arbejdsgiverne om, at også i 1979 vil der blive krævet en meget snæver ramme på – hvis vi skal forstå det ordret, der stod i oplægget – omkring de 2 pct. Dette har skabt en helt umulig situation for fagbevægelsen. Alene indgrebet i dyrtidsreguleringen forhindrer frie overenskomstforhandlinger i 1979. Hvis pristallet blot begrunder udbetaling af 8 portions dyrtidstillæg – det er det, de fleste regner med – så vil lønmodtagerne gennem tvangsopsparingen til ATP have et tilgodehavende på 8–10 mia kr. eller 5.000 kr. pr. lønmodtager. Det er lønmodtagernes penge, de har indbetalt som skatteydere, og det var en tvungen opsparing. Jeg vil også godt spørge statsministeren, om han vil garantere for, at